

Bosanski – Bosnian

Šta je moguće...

Autor John Shortell

Autorska prava © 2004 do 20 21

Ovo je priča koja će vas iznenaditi, pa čak i imati problema s prihvaćanjem onoga što se zaista dogodilo. Ako ste iskusili " čudo kao " događaj sebe , ili je svjedok na jednu , sad znate da niste sami i da " s ok da pričam o tome. Mnoga se od ovih čuda događaju i ljudi ih odbacuju zbog stava ljudi oko sebe. Bio sam blagoslovljen majkom koja je vjerovala u čuda i njegovala to u meni.

Ovo nije ' t samo priča, to ' s prilika za vas da naučite da je sve moguće u svom životu. Kroz priču ću govoriti o onome što sam naučio i kako sam došao do mogućnosti da vježbam i razvijem ove vještine , za koje vjerujem da ih svi imamo.

Nisam samo nagađao što je potrebno , iako sam rano u životu vjerovao onome što sam intuitivno znao i sa 28 godina počeo sam aktivno trenirati , vježbati i razvijati te vještine do te mjere da je ova priča ne samo moguća , već možda, možda, čak i neizbježno . Moja namjera je pokazati vam da možete naučiti ove vještine i stvoriti promjenu u svom životu bez obzira na okolnosti u kojima se nalazite .

Ako ste zainteresirani za povratak kontrole nad svojim životom i okolnostima, čitajte dalje i obratite mi se kako bismo i mi započeli proces. Ako ste već u kontroli svega i to je glatko za vas onda ste poput mene. Nisam tražio ništa poput onoga što nudim ovdje , jer sam već bio uspješan i već sam u životu stvarao manja čuda. Ono što sam shvatio je da je ono što je ponudio da me kad sam bio 28 omogućavaju d mi je lako naučiti druge da rade upravo ono što ja radim. Veći dio svog života pričao bih o tome s drugima, a oni nisu bili na mjestu gdje su prihvatili ili razumjeli ono o čemu govorim. Ovo ste možda i vi. S nekima od nas naša je lekcija postati bolji u dijeljenju s drugima onoga što već znamo. Za neke od vas, učenje ovih informacija za sebe je prioritet .

Što god da je za vas, uvjeravam vas da ovdje postoji vrijednost čak i ako samo probijete led da su stvari za koje smo mislili da su nemoguće u stvari moguće, pa čak mogu postati i vjerojatne ...

U redu, priča je da sam zaspao za volanom svog automobila i naletio na stuba, a te večeri sam završio na Odjelu intenzivne njege, a medicinsko osoblje nije očekivalo da ću preživjeti noć. Sljedećeg dana htjeli su mi izvaditi 1,5 pluća i neke druge organe ... 2,5 dana kasnije izašao sam iz bolnice bez operacije.

Pa... ..

Šta je moguće kada

- Znam svoju svrhu
- Vjerujem sebi do te mjere da sam spreman slijediti svoju strast i želju srca i cijenim svoju osjetljivost i inspiraciju

Život prije saobraćajne nesreće

Za m y čitav život znao sam da će biti pomažući ljudi veruju sebe i svoje unutarnje intuicije. Ja počeo biznis nastave ljudi gdje su došli, gdje se ide i zašto su ovdje, razumijevanje sebe duhovno. Predavao sam ovo vanredno vrijeme od 1987 .

Umjesto da se bavim ovim duhovnim poslom, skrenuo sam pažnju i započeo drugi posao . Kad je moj posao rastao i zaista počeo rasti, to je bilo zato što sam bio fokusiran na pomaganje ljudima u njihovom zdravlju dok sam marljivo radio na svom zdravlju. Uzela sam nevjerojatno snažne dodatke prehrani i sa svima podijelila svoje rezultate (koji su možda bili posljedica ovih dodataka) .

To je bilo nakon što sam počela uzimati ove dodatke da stvari činilo da počne mijenja u moje tijelo. Sam naučio odavno kad neko uzima suplemente i oni se ne primećuju nikakve razlike onda suplementi mogu biti nedovoljna za to potrebe osoba. Gledajući ljudi živi promjene, i vidjeti ing ih se pojavljuju na povrate svoje zdravlje i osloboditi Ding sebe od bola, da su došli da jednostavno prihvatiti, bio je vrlo inspirativno za mene. Proveo sam veći dio svog života u bolovima i niko nije mogao objasniti neke jednostavne istine, koje su, kad sam ih primijenio, imale ogromnu razliku u mom zdravlju. Tada sam se jako usredsredio na pomaganje onima koji su ikada želeli pomoć.

Dao sam sebi obećanje da ću se, kad moj preostali prihod od ove zdravstvene djelatnosti dosegne 5000 USD mjesečno, vratiti ljudima kako bih pomogao ljudima da razumiju sebe duhovno i svoje putovanje kroz život. Moj prihod je nastavio rasti daleko iznad 10.000 dolara mjesečno i zaboravio sam obećanje. Cijeli moj fokus bio je na stvaranju većeg prihoda. Nekako sam počeo slušati ljude oko sebe čiji je fokus u životu bio novac. Nisam shvatio da sam skrenuo sa puta sa onim *što* želim da radim sa *svojim* životom.

Koliko se često dešava da ono zbog čega naše srce vapi, odlažemo sve dok se ne dogodi nešto drugo. Za većinu današnjih ljudi to je često povezano s novcem.

Tada je bilo to

Saobraćajna nesreća 29. juna 2003

Omogućavao sam kamp za vođe liderima u našem zdravstvenom poslu tokom tog vikenda na selu. Svi su bili umorni i krenuli su kući u nedjelju sredinom popodneva.

Otišao sam oko 4 popodne jer sam imao dogovor na putu kući na večeru sa nekim klijentima. Lynette (moja tadašnja supruga), Helen (moja sestra) i neki drugi insistirali su na tome da sa mnom putuje neko da mi pravi društvo. Bilo mi je vrlo jasno da idem sam.

Krenuo sam sjajnog duha, zaista zadovoljan poslom koji smo obavili za vikend. Vikend je bio o tome kako pomoći ljudima da budu odgovorni za svoj uspjeh i da shvate da oni imaju kontrolu nad ishodima u svom životu.

Došao sam u grad oko sat vremena nakon trosatnog putovanja i osjećao sam se jako umorno i pospan. Na drugoj strani grada zaspao sam za volanom. Očigledno ih je neko pratio i rekli su da sam počeo da tkam, ali sam ostao pored puta, i takođe počeo da usporavam.

Moj auto je skrenuo preko ceste kroz nadolazeći saobraćaj, a kad sam udario u jarak s druge strane ceste, zračni jastuk se naduo i probudio sam se. Kada se vazdušni jastuci naduvaju, automobil se napuni belim prahom i tako da nisam mogao ništa da vidim. Nisam mogao shvatiti zašto ne vidim ništa.

Budući da nisam mogao vidjeti ništa, nisam imao pojma gdje upravljati automobilom, udario sam u panj uz desna bočna vrata, skrenuo sam više ulijevo, a zatim udario u nasip sa cijevi u njemu (prilaz) i dvije prednje gume su eksplodirale. Zatim sam udario u kapiju s desne strane i skrenuo dalje ulijevo. Osjetio sam kako auto ide uz bok velikog nasipa koji se spušta prema dolje. Ovo je bio duboki "V" odvod. Bio sam na dnu odvoda i krenuo duž njega.

Prašina zračnih jastuka sada se dovoljno spustila da vidim kako strujni stub izlazi ispred mene ... vrlo brzo. Pokušao sam se odmaknuti, a automobil uopće nije reagirao na upravljač (kasnije sam saznao da su gume izletjele).

Čim sam ugledao stub kako se penje, život mi je prošao pored očiju. Vidio sam Lynette (tadašnju suprugu) i Amber (kći od 3 godine) i moju svrhu i znao sam da ovo nije moje vrijeme za smrt.

Rekao sam svojim anđelima odlučno

"Ovo nije to, moja vremena nisu istekla!"

U trenutku kada sam ovo rekao, bijela svjetlost je ušla u automobil odozgo i okružila me vrtlogom i omotala čahuricom zaštitne energije. U isto vrijeme dobio sam viziju automobila kako se zabija u stub i dolazi da se odmori sa mnom u njemu, a zatim hodam do prednjeg dijela auta s dva muškarca koji pomažu, jedan s obje moje strane. Tada sam ZNAO da ću biti dobro.

Opustio sam se i predao nesreći, znajući da ću biti dobro. ***Nisam se uopće plašio i imao sam potpuno povjerenje.***

Cijelo vrijeme sam ostao pri svijesti, a kako se auto zaustavio, znao sam da mi je ozljeda grudi ozbiljna, ali nikada nisam dozvolio, čak ni na djelić sekunde, bilo kakvu pomisao da ću umrijeti. Vjerovao sam u viziju koju sam dobio od svog tima duhovnih pomagača da se udaljim od nesreće i da sam dobro.

Automobil je udario u stup (policija je procijenila 85 km/h) u središte prednjeg dijela automobila, a zatim se odmorio. Osoba koja me prati rekla je da sam ubrao do stuba. Očigledno se to događa jer ljudi ne shvaćaju da su pritisnuli gas, a ne kočnicu.

Auto se zaustavio i očajnički sam se borio da uđem zrak u pluća. Kao da sam se namotao (kasnije sam saznao da su mi se pluća napunila krvlju).

Nigde nije bilo krvi. Zapravo, jedini rez koji sam dobio od nesreće bio je mali rez na desnoj potkoljenici koji je curio samo jedan centimetar krvi.

Dva muškarca su dotrčala do moje strane auta i vikao sam da automobil gori (prašina iz zračnih jastuka izgledala je kao dim) pokušali su otvoriti vrata automobila i odbačeni su unatrag od strujnog udara.

Pretpostavili smo da je automobil elektrificiran akumulatorom.

Sada sam mogao malo udahnuti.

Pažljivo sam uzeo rolu gotovine od 700 dolara koju sam imao u konzoli i na svom mobilnom telefonu.

Nekoliko su puta pokušavali otvoriti vrata dok nisu otvorili vrata vozača stavljajući prste u vrh vrata gdje su zakopčali, a zatim su ih povukli. Cijelo vrijeme dok su držali vrata doživljavali su strujne udare. Svaka ploča na automobilu je zakopčana. Auto je bio dosta kraći! Vrata vozača su također oštećena panjom u jarku.

Kad su vrata otvorena, rekli su da ne dirate metalne dijelove. Pa sam se vrlo pažljivo okretao krećući se centimetar po centimetar i izašao sam. Dva čovjeka su me uzela za ruku i vodili me do prednjeg dijela auta gdje sam sjeo. To se dogodilo baš kao i vizija koju sam imao.

U srcu sam znao da ću, ako legnem, umrijeti. Znao sam da ću ostati ako sjedim. Sjedio sam s koljenima uvis, rukama držeći prsa i glavom nagnutom prema naprijed. U trenutku kada sam sjeo, počeo sam usmjeravati energiju u svoje tijelo i u svom umu vidio kako se sve unutra popravlja bolje nego prije. Svake sekunde bio sam fokusiran na posao obnove svog tijela.

Svuda su se zaustavljali automobili.

Vazdušni jastuci su nedjelotvorni u sudaru sa više sudara, jer se aktiviraju pri prvom udaru, što je u mojoj situaciji bio jarak, a ne kada mi je trebalo. Vazdušni jastuk je tada bio beskoristan kada sam udario u stub (u stvari su vijci virili iz volana tamo gdje sam ga udario).

Zimi je bilo 17 sati u nedjelju popodne, još uvijek malo svjetlosti, ali bilo je hladno, oblačno sa hladnim povjetarcem.

Ljudi su dotrčali.

Jedna žena je prišla čučnula pored mene i rekla da je medicinska sestra. Pitala me je nekoliko pitanja za koja se sjećam da sam bila dobro, ali da sam jako povrijeđena i da imam problema s disanjem.

Neko je stavio srebrnu "svemirsku deku" oko mene radi topline. Hladan povjetarac puhao mi je u leđa.

Lynette je putovala oko sat vremena iza mene pa sam znala da je moram nazvati. Takođe sam znao da još nije u dometu mobilnih telefona. U njenom autu bila je Amber, April (pastorka) i moja sestra Helen koja je bila jako trudna s blizancima.

Zvao sam i ostavio poruku,

„Zdravo, dušo, samo da te obavijestim da sam malo poprskao i odvođe me u bolnicu na pregled. Sve je uredu.“

Zatim sam pozvao Michaela, mog bliskog prijatelja koji je bio u kampu i koji je živio u gradu kroz koji sam upravo došao, koji je bio udaljen samo 10 minuta.

Pozvao sam i rekao,

“Michael, doživio sam ozbiljnu saobraćajnu nesreću i potrebna mi je tvoja pomoć. Lynette će uskoro doći i trebam te ovdje kad stigne, ja se isključujem na takvom i sličnom planu.”

Michael je stigao na mjesto događaja za oko 10 minuta

Zamolio sam Michaela da potraži dvojicu muškaraca koji su me izvukli iz auta jer sam im se želio zahvaliti. Michael mi se vratio i rekao da je NOBODY trebao dodirnuti automobil jer je stup koji sam udario nosio 66.000 volti i da su se izolatori pokvarili i da su se 3 žice spojile niz stub i kroz automobil. Rekao je da će svako ko dodirne auto vjerovatno umrijeti.

Kretao se kroz gomilu i pitao sve da li znaju ko su ta dva momka koji su me izvukli. Nije ih mogao pronaći, a ljudi su govorili da niko nije napustio mjesto nesreće.

Policija je stigla i pitala me da li sam sama u autu. Automatski sam rekao "Ne" Ne razmišljajući uopće zašto me pitaju. Otišli su, vratili se i ponovo me pitali jesam li sama u autu, a ja sam opet rekla "ne". Vratili su se treći put i sa znatnom zabrinutošću u glasu upitali „je li bilo nekoga u autu s vama?“. Shvatio sam zašto su me pitali dok su tražili tijelo. Bio sam iznenađen što sam rekao Ne, a sada rekao „Ne, nije bilo nikoga u autu sa mnom“.

Stigla je Hitna pomoć.

Službenik Hitne pomoći postavio mi je nekoliko pitanja. Zatim je zaključio da moram otići u veliku bolnicu u najbližem gradu

Službenici hitne pomoći pokušali su me položiti na dasku za kičmu. Pomaknuli su me samo 2 cm unatrag i viknuo sam da stanem. Bol je bio nevjerojatan i znao sam da me ne mogu tako spustiti zbog napetosti u tijelu. Zatim su me ponovo vratili u uspravan položaj.

Morao sam čvrsto držati tijelo da ga zaštitim s očigledno slomljenim rebrima. Znao sam ako su me spustili na način na koji su namjeravali da će se dogoditi nešto strašno, da to može čak rezultirati mojom smrću.

U glavi sam pitao svoje anđele "šta ću da radim?"

Moji anđeli su rekli da moram biti čvrst i preuzeti vlast i reći im šta da rade. Moji anđeli su mi rekli: "Ponovi ljudima ono što ti govorimo."

Zato sam vrlo odlučno ponovio čovjeku Hitne pomoći ono što su mi moji anđeli govorili, ali mu nisu rekli odakle dolaze upute,

„Ovo ćemo uraditi, nekoliko muškaraca će čvrsto držati kičmu okomito uz moja leđa i polako će sve jače i jače pritiskati sve dok ne uspijem opustiti sve mišiće (koji su mi bili izuzetno čvrsti od držanja zajedno) i dozvolio bih da daska preuzme svu moju težinu. Kad bih se osjećao opušteno i otpustio mišiće, tada bih se potpuno naslonio na dasku. Tada na moj signal možete početi polako i glatko spuštati dasku kako ne bih ponovno zategnuo mišiće. Nakon što me spuste, možete me pritisnuti uz dasku. Ovo će trajati oko 15 minuta ”

Psihički sam se sabrao i otpustivši se u ovom trenutku morao sam potpuno vjerovati tim ljudima i svojim anđelima. Znao sam da svoj život predajem u njihove ruke. Oni su to učinili i ja sam rekao da počnu spuštati mene i dasku, ali to je moralo biti glatko i sporo! Trajalo je neko vreme. Kad su me spustili, rekao sam im da me pomaknu uz dasku.

Učinili su to, a zatim su me podigli na kolica.
Muški bolničar je sa mnom ušao pozadi.

Jednom je u ambulanti rekao da će mi dati morfij, a ja sam rekao "ne".
Pitao me je "zar te ne boli?" Rekao sam, "bol kakav niste mogli zamisliti, nevjerovatan bol".
"Pa zašto ne želiš morfij?" pitao.

Odgovorio sam: „Bol je jedino što me utemeljuje na planeti Zemlji. Ja kn o w u mom srcu, da sam imao morfin da ću jednostavno odlutala u smrt. Ja kn o w bol i mene s je vođenje utemeljena na zemlji, držeći me je prisutan na činjenicu da je i dalje ha ve fizičko tijelo ".

“Želim biti s tim kad dođemo u bolnicu i osjetim šta mi se dešava kako bih im mogao reći šta se tačno dešava”. . Rekavši ovo, također sam si stavio u budućnost da ću u bolnicu stići živ i spreman da dam vitalne informacije osoblju. Nikada nisam razmišljao o smrti . Tako sam narednih nekoliko dana neprestano pričao o svojoj budućnosti i o onome što će se dogoditi. Ovo nije bio svjestan izbor, već rezultat mog nepokolebljivog uvjerenja da ću živjeti.

{kao dijete sam često peckao prste na nogama i bio povrijeđen tom intenzivnom boli. Jednog dana pitao sam svog anđela kako mogu ukloniti ovu vrstu boli, moj anđeo je rekao "ne možete eliminirati bol, ali je možete prihvatiti, budite jedno s njim, shvatite da ima funkciju." Pa sam pomislio, koja je svrha boli? Shvatio sam da me bol mora reći da nešto nije u redu i da na to područje mog tijela treba obratiti pažnju. Zato sam ponovo upitao svog anđela: "Je li bol pokazatelj područja u mom tijelu kojem je potrebna pažnja?" Odgovor je bio "da".

Zatim sam upitao, "pa ako priznam da je bol učinio svoje i da sam sada potpuno svjestan pažnje koja je potrebna tom području i počnem poduzimati potrebne radnje, onda više nema potrebe za bolom?" odgovor je bio "da".

Ovo sam počeo prakticirati kao dijete, pretpostavljam da nisam imao više od 10 godina u vrijeme kada sam razgovarao sa svojim duhovnim pomoćnicima (anđelima), a ono što sam naučio o boli je uspjelo. Shvatio sam o preusmjeravanju energije u područje kojem je potrebno liječenje, kao i o polaganju ruku i koliko je to moćno za iscjeljenje. Mogao sam ubosti nožni prst i odmah prihvatiti poruku boli i poduzeti predanu akciju koja je bila

- 1) prihvatiti poruku boli i zahvaliti joj što radi svoj posao,
- 2) usmjeriti energiju u područje
- 3) potpuno se opustite, odbacite svaku pomisao da bol "boli" samo što šalje poruku koja je sada prihvaćena.
- 4) Bol bi se odmah smanjio i često bi potpuno nestao. }

Muškarac Hitne pomoći koji je bio sa mnom rekao je da je vožnja bila teška do sljedećeg malog grada i rekao sam u redu.

Putovali smo polako i bez sirena (nisam siguran u svjetla)

Vožnja je bila spora i bolna.

Osećao sam svaki udarac i svaki pokret bio je izuzetno bolan. Ostao sam fokusiran na to kako želim da moje tijelo bude, fit, zdravo, snažno i dobro. Zamišljao sam svoje tijelo kao izliječeno i potpuno.

Ubrzo nakon što smo krenuli u bolnicu zazvonio mi je mobilni telefon i vidio sam da ću na sastanak otići kad sam doživio nesreću. Rekao sam da moram prihvatiti poziv. Morao sam joj reći da ne dolazim jer su me ona i njena porodica očekivali na večeri. Rekao je da neće otkopčati protezu za vrat. Dok je telefon zvonio, rekao sam vrlo strogo da ga poništim, a on je

rekao samo ako sam obećao da neću mrdnuti glavom. Rekao sam Da i on je otkopčao. Primio sam poziv i rekao da neću moći zakazati termin i da ću morati promijeniti termin za dvije sedmice i ona je u redu. Izvinio sam se i pozdravio. Podsvjesno sam namještao da imam nešto za otići jer mi je bilo **potpuno** jasno da ću se oporaviti i biti na tom sastanku za otprilike tjedan dana.

Takođe sam razgovarao sa mobilnim telefonom sa Michaelom.

Stigao sam u bolnicu u isto vrijeme kad su Lynette i Amber. I Michael je takođe stigao svojim kolima.

Dok sam bio uvučen, čuo sam muškarca hitne pomoći koji je medicinskim sestrama pričao o meni, ali nisam mogao razabrati ništa što je rekao. Bili smo u hitnoj službi.

Htjeli su mi skinuti odjeću i rekao sam im da im neću dopustiti da mi skinu polo majicu jer mi je košulja koju sam nosio bila jako važna i htjela sam je nositi i dalje. Objasnili su mi kako bi bilo teško skinuti ga, a ja sam rekao ok, pa da počnemo.

Strašno me je boljelo da ga skinem jer sam morao podići ruke i okretati ih.

Imao sam slomljena rebra i frakturu prsne kosti i još uvijek nisam uzimao lijekove protiv bolova.

Amber i Lynette su ušle, Amber me uhvatila za ruku i pitala me "Tata, hoćeš li biti dobro?" U ovom trenutku svi su stali i nastala je potpuna tišina dok su čekali moj odgovor.

Okrenuo sam glavu i pogledao je u oči i rekao pokazujući na sve medicinske sestre i doktore oko sebe "vidite li sve te ljude kako trče uokolo?" "Da", odgovorila je Amber.

"Svi oni trče uokolo jer u ovom trenutku ne shvaćaju da ću biti dobro!"

Mogli ste čuti igli u toj hitnoj. Niko se nije pomjerao niti rekao bilo šta 15 sekundi.

Amber se nasmiješila i opustila, a mi smo nastavili držati se za ruke.

Nisam svjesno **pokušavao** da govori tehnike pozitivno i svjesno zapošljavaju kao govori o meni u mojoj budućnosti, ali to je ono što se dogodilo, većina razgovora i razmišljanja sam imao je oko mene bio u mojoj budućnosti raditi nešto s nekim. To sam shvatio tek nekoliko godina kasnije, da sam to učinio.

Uradio sam mnogo posla na izgradnji svoje unutrašnje discipline kako bih osnažujući i pozitivno govorio o okolnostima u kojima sam se našao.

Nisam dopustio da negativnost uđe u moju svijest. Namera mi je bila da sve one oko sebe uvedem u svoju sferu „ovako će se to odigrati“. Osetio sam ogromnu podršku duha i osetio prisustvo duhova oko sebe. Osećao sam se oštro i jasno sa svojim vidom. Bilo je potpunog odsustva straha. I dalje sam vjerovao da će sve biti u redu.

Vjerujem da je ono što sam učinio moguće za svakoga, bilo da vjerujete u Boga, Isusa, Budu, Mohameda, Duha ili u bilo koga ili čak nikoga. Zapravo, dubina povezanosti sa vašim Bogom ili vama samima čini mogućim sve što zamislite.

To se može dogoditi samo ako ste sebi dopustili da budete ranjivi i dopustili sebi da bezuslovno volite SEBE. Za ovo je zaista potrebno nešto, posebno hrabrost.

To zahtijeva otpuštanje svakog otpora.

{Kada se opirem, zapravo se fokusiram na objekt kojem se opirem.

Ono što mi se približava privlači s razlogom i ne znam koji je razlog većinu vremena. Kad se nečemu opirem, onda se suzdržavam da to doživim. Ova stvar kojoj se odupirem dio je temelja koji mi omogućava da svoju budućnost gradim NA VRHU toga. Kad to ne dopustim u svoj život, tada moj život ide u šablon držanja i ono čemu se odupirem stalno se pojavljuje.

Podsvjesno nastavljam privlačiti iskustvo koje će mi pomoći da izrastem u osobu kakva trebam biti u budućnosti, ta će se osoba moći nositi s budućom situacijom za koju vi ovdje i sada niste spremni.

Koliko često dolazimo na neko mjesto u svom životu i govorimo sebi: "To iskustvo koje sam imao u prošlosti pomoglo mi je da se spremim za sljedeću avanturu u svom životu". Kada prihvatim iskustva koja su privučena mojim životom, krećem se kroz život sa slobodom i lakoćom i završavam na pravom mjestu u pravo vrijeme.

Ponekad se opiremo razlogu koji nam DRUGI daju da nešto učinimo, obično zato što je to njihov razlog, i koristi njima, a ne nama. Kad pogledam, i naravno da ću pronaći, svoj razlog za određeno iskustvo, tada prihvaćam iskustvo i prestajem se opirati.

Ponekad se opirem jer mi nije jasna moja veća svrha, a ovo je kao da me guraju u mraku kad ne vidim ništa i ne znam šta je ispred mene.

Razmislite o tome ... kad ne znam što je preda mnom, htjet ću se kretati sporije, ali ako znam što je ispred mene i kad je mrak, moći ću sigurnije zakoračiti naprijed.

Kad razmišljam o svom iskustvu sa kojim sam se snašao i pitam se „šta me je pripremila za ovaj trenutak?“ tada ću imati inspiracije koje će mi pomoći da shvatim, vidim, spoznam i osjetim kako me je ovo prethodno iskustvo učinilo spremnom za iskustvo o kojem sada razmišljam.

Učim ove stvari nekoliko decenija i radio sam na tome da *živim* .}

Ležao sam malo držeći Ambers za ruku i razgovarajući s Lynette.

U jednom trenutku dovezli su me na jednu stranu hitne pomoći i dvije medicinske sestre su stajale iznad mene, jedna s obje strane kolica. Razgovarali su jedno s drugim, a jedan je rekao da ima problema s trudnoćom. Slušao sam i rekao "Mogu vam pomoći u tome!" Oboje su izgledali prilično šokirano! Objasnio sam da distribuiram nevjerovatne zdravstvene proizvode i odlične proizvode za ličnu njegu koji bi joj mogli pomoći. Objasnio sam da su to proizvodi koji su upravo hranili moje tijelo kako bi mu pomogli da se obnovi i da to nisu obični proizvodi. Objasnio sam im važnost uklanjanja toksina iz njenog tijela i prestanak unosa više. Objasnio sam da mnogi proizvodi za ličnu njegu mogu imati potencijalno štetne sastojke. Objasnio sam i da naša hrana nema isti nivo hranjivosti kao nekad.

Objasnila sam da su mnogi parovi uspješno zatrudnjeli nakon što su započeli s ovim proizvodima i ti su parovi mislili da su to proizvodi koji su učinili razliku. Pa sam joj dao svoj broj telefona i predložio da me nazove za nekoliko dana, a ja ću joj organizirati

proizvod. Učinio sam to kao da sam samo ležao na kolicima spreman za polazak kući. Uzela mi je broj, ali mi se nikada nije javila....

Uradili su skeniranje mačaka i mnoge rendgenske snimke. I dalje sam inzistirao na tome da nema morfija sve dok rendgenski snimci ne završe.

Zatim su ponovo uradili sve rendgenske snimke i skeniranje mačaka, ne znam zašto.

Sjećam se da sam tijekom prvog niza rendgenskih zraka razmišljao o boli i borio se da ostane pri svijesti. Kad su mi rekli da ih moraju ponoviti, sjećam se da sam se opustio i jednostavno prihvatio i tako otišao na zen mjesto. Ne sjećam se mnogo prvog rendgenskog snimka, ali se sjećam drugog skeniranja mačaka i rendgenskih zraka prilično jasno.

Moja sestra Helen je ušla i razgovarala, kao i Michael, ali zato što je to bila hitna pomoć, dopuštali su im samo jednog, osim Amber i dozvolili su Lynette da uđe s njom.

Razgovarao sam o stvarima, ne sjećam se osim što sam se uvjerio da se radi o normalnim svakodnevnim stvarima, NIŠTA o nesreći ili mom stanju.

Uvijek sam bio jasan i posvećen tome kako će se to odigrati.

Bilo je jako kasno, mislim da je bilo oko ponoći, kad sam uvučen na odjel intenzivne njege, do ove faze mislim da sam primao morfij jer se ne sjećam boli.

Jedna od mojih sestara prijateljica je bila medicinska sestra na odjelu intenzivne njege u ovoj bolnici, a sedmicama kasnije je rekla mojoj sestri da je hirurg rekao medicinskoj sestri koja se brine za mene da mi jednostavno omogući udobnost jer ću umrijeti negdje tokom noći ...

Podigli su me na mekani krevet i doktor mi je dao injekciju morfija direktno preko grudne kosti. Rekao je: "Ovo će vam pomoći da zaspate".

Rekao sam mu: "Neću spavati, imam previše posla". Čudno me je pogledao i upitao "na šta misliš?" Odgovorio sam "Imam tijelo za obnovu !!"

Neprestano sam usmjeravao energiju u svoje tijelo na sve dijelove kojima je bilo potrebno ozdravljenje. Fokusirao sam se i zamislio da se unutrašnji organi obnavljaju i da su „normalni“. To sam radio neprekidno, cijelu noć. Nisam ni trepnuo ... previše zauzet.

Lynette, Amber, April, Helen i Michael došli su odvojeno da im požele laku noć. Rekao sam da ću ih vidjeti ujutro, vodio sam razgovor o njima i o tome gdje borave. Bili su rezervisani u motelu i već su večerali. Rekao sam laku noć i rekao im da ih volim i da ću biti dobro. Htio sam ih uvjeriti da se ne brinu jer sam ZNAO da ću biti u redu.

Razgovarao sam sa medicinskom sestrom na kraju kreveta, ne sećam se razgovora. (možda se sjeća).

U jednom trenutku sam rekao da zaista moram mokriti. Dala mi je bočicu i koliko god se trudila, nisam mogla urinirati u nju dok sam ležala. Rekla je da će, ako ne uspijem, staviti kateter. Rekao sam da se NIKAKO neće dogoditi!

Pokušavao sam više od sat vremena da pišam u bočicu, ali nisam uspio. Nisam mokrio od ručka u nedjelju, više od 15 sati ranije.

Tada mi je pala na pamet ideja da ustanem i požurim. Pitao sam medicinsku sestru "Možete li mi pomoći da ustanem iz kreveta?" i pitala je "zašto?" Ja sam rekao "Ja ću ustati i pišati", a ona je rekla "nema šanse da te pustim da ustaneš!"

Rekao sam "Stojim, ili mi možete pomoći da ustanem iz kreveta ili ću to učiniti sam!"

Ona mi je tada pomogla i trebalo mi je oko 5 minuta samo da me uspravi.

Tamo sam stajao u polumraku držeći se lijeve ruke za postolje za kapanje i mokrio u bočicu koju je medicinska sestra držala za mene.

Napunio sam ga i počeo se prelijevati na pod. Rekla je „čekaj i ja ću uzeti drugu bocu“, ja sam rekao „nema šanse da prestanem, nemam pojma kada ću to moći ponoviti“. Nisam htio zaustaviti tok. Boca se nastavila puniti po podu.

Medicinska sestra se počela smijati i rekla: “Nikada nisam vidjela da neko napuni ovo! Pretpostavljam da ću to jednostavno morati obrisati! ”

Nasmijala sam se u sebi jer smijeh u ovom trenutku nije bila opcija. Taj smeh koji sam imao u sebi bio je značajan za mene.

Trebalo mi je još 5 minuta da me vratite u krevet. Sestra i ja smo počele više da ćaskamo i sećam se da je pitala šta radim šta moram da budem budna. Objasnio sam zašto ne spavam i posao koji obavljam.

Konkretno, kanalizirao sam energiju po svom tijelu, gledajući kako moje tijelo zrači jakim svjetlom i ispunjava sva područja kojima nedostaje svjetlosti ili nisu bili tako sjajni kao ostala.

Ovako sam to uradio.

Pogledao sam u svemir i zamislio ruke ispružene u svemiru kao da hvatam svemir u zagrljaj. Ovo je izvlačilo energiju, toliko da mi je neprestano preplavljivala ruke pa sam svakim zamahom zamišljao apsolutno obilje te energije pa sam znao da za mene postoji VIŠE nego što mi je potrebno. Zamišljao sam da mi dolazi na vrh glave kod pinealne žlijezde (na tjemenu) i pomiče je po tijelu do mjesta gdje sam smatrao da je potrebno. Video sam to koristeći gomile hranljivih materija, koje je moje telo skladištilo na raznim mestima u mom telu, od divnih dodataka koje sam uzimao. Nekoliko godina ljudi su mi govorili: "Zašto uzimaš toliko suplemenata?" i znao sam se nasmiješiti i reći "Zato što mogu". Svaki put kad su me pitali, jednostavno sam vjerovala sebi i nastavila sam ih uzimati. Tek nakon nesreće shvatio sam koliko je važno uzimati suplemente za prevenciju i u slučaju nesreća. Većina ljudi ima nedostatak hranjivih tvari, pa u hitnim slučajevima kada njihovom tijelu odmah treba sirovina za popravke, tijelo mora ukloniti s nekog drugog mjesta za koje smatra da nije vitalno. Vjerujem da je ovo sastavni dio mog opstanka .

Ponekad sam tijekom noći postavio veliki lijevak i zamolio svoje anđele da mi kanaliziraju ovu energiju i pošalju je niz lijevak. Na ovaj način sam mogao provesti više vremena zamišljajući moje tijelo obnovi i rade sve aktivnosti u mojoj budućnosti koja sam mislila da bi htela da radim.

Sredinom osamdesetih otišao sam na šetnju Himalajom u Nepal i jako mi se dopao i uvijek sam se želio vratiti. Od trenutka kada se Amber rodila pokazivao sam joj slajdove sa putovanja i pričao o tome kako će biti sjajno kad to učinimo zajedno kad ona ima oko 20 godina, a ja imam skoro šezdeset. Uvijek sam znala da ću za to morati biti mlada u srcu i imati snažno zdravo tijelo. Veći dio svog života bio sam bolestan ili u bolovima sa jako lošim leđima ili

glavoboljama itd. Vidio sam ovo kao svoju priliku da obnovim tijelo BOLJE nego što je bilo. (Nikada ranije u životu nisam spominjao "prije *nesreće*".)

Ta noć na intenzivnoj njezi bila je najfokusiranija koju sam ikada imao, a ujedno i najduža u kojoj sam bio stalno koncentriran.

Sledećeg jutra grudni hirurg je stigao na obilaske i imao je oko sebe mnogo ljudi (lekara) , oko 12 . Pretpostavljam da su se začudili što sam još živ.

Stajao je na kraju mog kreveta i gledao moju kartu. Podignuo je pogled prema meni i rekao "imate prilično ozbiljne povrede" .

Osvrnuo sam se na njega i rekao: "Je li tako ..." Bilo mi je jasno da ne prihvatam premisu njegove izjave.

On je odgovorio: "Ja ću morati uzeti jednu i pol pluća e i tvoje slezene. Kad budem operirao, moći ću procijeniti trebam li učiniti još nešto. "

Pogledao sam i pokazao na njega, a zatim rekao: "Vi ste torakalni hirurg, zar ne?"

On je odgovorio "da"

Ponovo sam mu uprla prstom , a zatim sam mu rekla ravno "pa, vaš posao je da mi kažete šta trebam učiniti kako se to ne bi dogodilo". Kad sam ja rekao Pokazao sam da moje sebe , a onda natrag u njega za ostatak kazne.

Svi ljudi s njim napravili su korak unazad.

Gledao me je nekoliko minuta, nijemo, tražio sam od svojih anđela da se uvjere da je dobio potrebne informacije, a onda je rekao tiho i smireno, „neka medicinske sestre pokažu kako se podnosi kašalj i ja želim iskašljati što više krvi. Također želim da hodate unaokolo duboko dišući i iskašljavajući što više krvi. ”

Rekao sam "ok".

Otišao je, a sestra i ja smo se jednostavno pogledale.

Imao sam prelom grudne kosti i slomljena rebra ...

Ideja o kašljanju i dubokom disanju

Ležao sam sat vremena skupljajući hrabrost da ustanem i prošetam.

Zatim sam rekao medicinskoj sestri da mi je potrebna njezina pomoć da ustanem iz kreveta, a ona je rekla: "Ne dozvoljavam ti da ustaneš."

Rekao sam "Doktor je rekao da moram ustati i hodati uokolo i duboko udahnuti i to ću učiniti".

Rekla je odlučno "nije mislio sada"

Odgovorio sam: "Sada to radim i možete mi pomoći da ustanem ili ustanem sam."

Imala je blagi osmijeh na licu i nastavila mi je pomagati. Trebalo mi je oko 5 minuta da mi pomogne da ustanem iz kreveta. Bilo je to veliko postignuće biti tamo. Krenuo sam vrlo polako. Jedan korak svakih 5 sekundi. Duboko sam disao i iskašljavao krv, kao što sam već učinio nekoliko puta dok sam bio u krevetu. Svaki put kad bih iskašljao krv, zastao bih. Zatim je ponovo krenuo. Bio sam udaljen 15 -ak koraka od kreveta i bio sam potpuno izbrisan. Nisam imao više energije, okrenuo sam se i nisam mogao vjerovati koliko se krevet čini

udaljenim. Uхватила sam 15 koraka natrag do kreveta kao što sam to učinila prethodne noći. Usmjerio sam pogled na njega i vizualizirao kako mi tijelo reagira. Vratila sam se u krevet i legla tamo oporavljajući se.

Moje telo je bilo neverovatno slabo. U životu sam istrčao brojne maratone i tih petnaest koraka me iscrpilo više nego bilo koji od maratona.

U nesreći je svaki mišić u mom tijelu izgubio snagu i činilo se kao da sam beba koja mora obnoviti snagu svakog mišića.

Nastavila sam raditi usmjeravajući energiju u svoje tijelo i zamišljajući kako se moje tijelo samo obnavlja.

Medicinska sestra je još sjedila na kraju mog kreveta i gledala me kao što je druga radila cijelu noć.

Nakon sat vremena rekao sam da sam spreman sve to ponoviti. Pomogla mi je i ja sam krenuo. Završio sam cijeli krug oko odjeljenja intenzivne njege.

Još jednom sam se vratio u krevet potpuno potrošen.

Dok sam ležao, medicinska sestra me pitala: "Shvaćaš li koliko imaš sreće?"

Odgovorio sam: "Pretpostavljam da nije, vjerovatno me zato i pitaš"

Rekla je: „Postoji nešto što nazivamo brzinom smrti za određene saobraćajne nesreće , to znači da pri toj brzini i iznad svih u automobilu gine . Za direktne sudare u nepokretni objekt (poput stupa) brzina smrti je šezdeset km/h. Ove sedmice ovdje smo imali dvije odvojene osobe koje su imale potpuno istu nesreću kao i vi, koje su se sudarile pravo u stub. Obojica su radili šezdeset kilometara na sat i oboje su umrli, a vi ste radili 85 km/h i živjeli ste. Imate veliku sreću. ”

Znao sam da to nije sreća, ali sam i osjetio da ne želi znati kako sam to učinio. Ležao sam i pitao svoje anđele "kako sam preživio, a oni nisu?"

Njihov odgovor je bio jasan i glasio je "tražili ste pomoć"

Pitao sam ih, "šta su drugi uradili?"

Rekli su „oni ee stub dolazi i kaže 'Oh ne !! Umrijet ću!' i oni umiru. "

Ležao sam neko vrijeme razmišljajući o tome.

Razmišljao sam o svom radu na ličnom razvoju koji sam radio na sebi decenijama i koliko sam bio namjeran da otkrijem svoje granice (ili neograničenost sebe) i kako sam naučio vjerovati sebi i onome što osjećam. Razmišljao sam o tome dok sam odrastao da sam toliko zabrinut zbog toga šta svi drugi misle o meni i da li radim „pravu“ stvar. Razmišljao sam o mnogim stvarima. Znao sam da to nije sreća ...

Osvrnuo sam se na svoj život i shvatio izbore koje sam napravio kada su mi svi govorili da ne radim nešto što *im* se ne sviđa, ali znao sam da je to pravo za *mene* .

Pet godina nakon nesreće radio sam obuku u svom poslu za oko 100 ljudi i počeo pričati priču o vremenu kada sam ronio, a usred treninga odjednom sam shvatio da ako nisam otišao roniti možda je poginuo u nesreći. Stajao sam ispred sobe vidno ganut i osjećao sam zahvalnost za svoju snagu i spremnost da provedem ono što znam u svom srcu da mi odgovara. Dozvolite mi da sa vama podijelim priču...

Sredinom osamdesetih (mojih dvadesetih godina) živjela sam u velikom gradu u državi Victoria i jedne sam noći gledala jednu od onih emisija o životnom stilu, a postojao je dio o

Tandem sky ronjenju u kojem se vežete za nekoga ko je već radio nekoliko hiljada skokova kako bi znali šta rade, a onda iskočite iz savršeno dobrog aviona i strmoglavo padnete na zemlju. Godinama sam želio baviti se ronjenjem, ali znao sam da ako to uradim sam vjerovatno ću umrijeti. Imao sam loš osjećaj da kabel ne radi i da se otvor ne otvara. Tako da s tandem skokom u nebo nisam morao brinuti o tome jer je iskusna osoba mogla podnijeti bilo koju situaciju.

Sljedećeg jutra pozvao sam TV stanicu i saznao gdje su skočili u tandemu. Bilo je to izvan Sydneya . Pa to je bilo u redu jer je moj otac živio u Sydneyu i mogla sam otići gore i ostati s njim i posuditi auto. Rezervisao sam let, nazvao ga i rekao mu da dolazim (bio sam dovoljno pametan da mu ne kažem zašto dolazim).

Stigao sam u Sydney četiri dana nakon što sam vidio predstavu i posudio auto te se dva sata vozio do uzletišta s kojeg su radili.

Mogu dodati da sam u to vrijeme imao dosta problema u vezi. Volio sam ovu djevojku, ali nije išlo. Čitao sam i knjigu Richarda Bacha pod nazivom Bridge Across Forever. Ova knjiga je bila o konceptu srodnih duša i o tome da li smo zaista predodređeni za određenu osobu. Dio knjige koji sam čitao u vrijeme kad sam stigao u Sydney bio je kada je Richard nije mogao podnijeti odnos sa svojom srodnom dušom i popeo se malim avionom sa jednim motorom . Srušio se i padobran nije radio. Situacija je bila izuzetno slična onome za šta sam se namještao. Pitao sam se pokušava li mi Spirit reći da ne postupam jer ću umrijeti prije svog vremena. U svom srcu sam znao da je važno da to prođem. Znao sam da želim pobijediti strah od smrti. Znao sam da je važno. Trebalo mi je još 20 godina da shvatim koliko je važno. Takođe znam da su me ta dva dana u Sidneju snažno postavila u moj život da proguram strah i da me nepoznato ne kontroliše.

Kad sam stigao na uzletišta bilo je zauzeto uzlijetanjem aviona i posvuda kretanjem ljudi. Bio je to lijep dan sa vrlo malo oblaka i sunce je sijalo.

Registrovao sam se i uplatio svoj novac. Objasnili su da se novac ne može vratiti. Vodili su me kroz obuku i odgovarali mi.

Vjetar je pojačao i tada mi je rečeno da iznad određene brzine vjetra ne mogu roniti u tandemu, iako se redovno ronjenje s neba još uvijek događa. Tokom dana, dok sam čekao da utihne vjetar, čitao sam svoju knjigu i gledao kako drugo nebo roni i toliko puta posjećivao toalet da u meni nije ostalo ništa ...

Čekao sam cijeli dan od oko 10 sati do sumraka . Oni su se najviše ispričali i rekli su da ću se, ako se vratim u 5 ujutro ujutro, u to doba jutra uvijek slab vjetar i moći ću skočiti. Rekao sam u redu i krenuo sam kući.

Došao sam kući i večerao, čitao knjigu cijelu noć, htio sam znati je li Richard umro. Pokušavao sam shvatiti postoji li poruka za mene u knjizi. Ova priča se dogodila prije nego što sam naučila kako tako jasno komunicirati , kao i sada , sa svojim anđelima/duhovnim pomagačima.

Rano sam ustala iz kreveta i doručkovala znajući da sve što se u ovom trenutku događalo prolazi kroz mene ...

Stigao sam na uzletišta u 5 ujutro i zrak je bio miran. Momci su bili zapanjeni što sam se pojavio. Oni su rekli da niko nije *ikada* vratiti sutradan. Odvezli su me u avion i na vrhu mi je rečeno da izađem na malu metalnu ploču na vrhu točka. Ploča je bila dovoljna samo za jedan i

pol set stopa. Visio sam na metalnoj šipci **apsolutno prestravljen** . Zapravo sam se osjećao kao da skačem u smrt.

Nisam se namjeravao povući i ako sam trebao umrijeti ovdje i sada, neka bude tako. Tip privezan za mene viknuo je "Skoči" i ja sam ga pustila. U tom trenutku sam pao u polusvijest. Oči su mi bile otvorene, ali sve je bilo crno. Nisam bio svjesno svjestan svog okruženja, ni gdje se nalazim ni šta se dešava. Ali mogao sam čuti glas iz daljine. Glas je vikao na mene da zategnem noge dok smo bili u padu. Njegova su usta bila tik uz moje uho, ali zvučalo je kao da je milju daleko. Nakon nekog vremena zategnuo sam noge, ne znajući šta se i zašto događa. Činilo mi se kao san i da sam se sklupčala u fetalni položaj i nisam imala pojma šta se dešava ili gdje sam. Dok sam zatezao noge, spustili smo se iz okretaja i rekao mi je "još sekundu i ja ću povući kabel za kidanje".

Slobodno smo padali na zemlju i znao sam da u ovoj fazi ne mogu **apsolutno** ništa učiniti. Ako bih u ovom trenutku umro, nisam to mogao zaustaviti. Pa sam odlučio uživati u putovanju . **Prihvatio sam svoju situaciju.**

Pogledao sam oko sebe i nisam mogao vjerovati koliko je čudno još uvijek osjećati osjećaj pada i postajati sve brži.

Na kraju je povukao kabel i ja sam ispustio "huk" !!! . Rekao mi je "Svi to rade". Sišli smo i sleteli unutar malog kruga. Svi drugi ronioci su mi prišli i pitali "Da li ti se sviđa?"

Odgovorio sam "Apsolutno!"

Zatim su rekli: "Pa hoćeš li to ponoviti?"

Odgovorio sam "Ne"

Svi su me pitali,

"Zašto ne?"

Odgovorio sam "jer sam sad bio tamo i to uradio!"

To iskustvo me je smjestilo pa sam mogao osloboditi strah od smrti.

Povratak u bolnicu na odjelu intenzivne njege.

Preko dana sam još uvijek bio nevjerojatno fokusiran na izlječenje.

Treći put kad sam ustao da hodam i duboko dišem, krenuo sam na intenzivnu njegu. Svaki put kad sam krenuo u šetnju, sestra je bila kraj mene spremna pomoći ako je potrebno. Nikada me nije držala dok sam hodala, pretpostavljam da je osjetila važnost da to radim za sebe.

Treći put mi je rekla "Šta vidiš oko sebe?"

Odgovorio sam "Puno ljudi bez svijesti"

Otprilike 16 sati koliko sam bio na intenzivnoj njezi, ovo je bio jedini put da sam pogledao bilo kog drugog pacijenta, nije da sam ih ignorisao, već da nisu bili u mojoj svijesti ili svijesti.

Zatim je rekla "Zašto mislite da je to tako?"

Pružio sam joj ruku, ispružio dlan i rekao: "Ne želim znati, fokusiran sam na ozdravljenje!"

Zatim mi je rekla „Zvala sam vašeg hirurga svakih 15 minuta i rekla mu da ne pripadate mojoj jedinici intenzivne njege“. Nasmiješio sam se i složio se s njom.

Ovaj put u šetnji sam napravio dva puna kruga velike sobe. Tokom drugog kruga pitala me je "Želite li se istuširati?"

Pogledao sam je i rekao da hoću i da sam siguran da bi mi to pomoglo da se osjećam bolje i osjećam se lijepo i osvježeno.

Kad sam se vratio u krevet, rekla je da će malo pričekati da sve to spremi i da će uskoro doći po mene. Sada me napuštala sama. Jasan znak da je mogla vidjeti kako se osjećam bolje (iako tada toga nisam bila svjesna).

Polu sata kasnije vratila se po mene. Ustao sam i dalje mi je potrebna njezina pomoć, pa smo krenuli pod tuš.

Skinula me i potpuno gola sjela u jednu od onih bijelih plastičnih stolica, stavila ručni tuš u moju ruku i rekla da će se uskoro vratiti. Nisam mogao ništa pomaknuti, sve što sam mogao učiniti je sjediti tamo u istom položaju u kojem me je ona postavila. Nisam uopće mogao pomicati vodu.

Činilo se da je nestala neko vrijeme kad se vratila i provirila glavom oko vrata. Pitala me je li dobro, na što sam odgovorio da.

Zatim je rekla: "Ovdje imam neke medicinske sestre, je li u redu ako uđu?"

S vrlo velikim osmijehom na licu upitao sam "a šta žele vidjeti?"

Ona je sa ljupkim smijehom odgovorila: "Žele te vidjeti pod tušem!"

Nasmijao sam se i rekao: "Tako sam mislio ... dovedite ih unutra!"

Ostale sestre su se utrpale u tuš kabinu dok sam ja sjedila gola držeći ružu za tuširanje. Moja sestra je rekao: "koliko dugo d o misliš da je ovo jedinici intenzivnog liječenja je bio ovdje?"
Rekao sam "Ne znam, možda 70 godina valjda. "

Rekla je „da, i ti si prvi koji se tuširao. Nismo mogli shvatiti zašto su se tuširali na odjelu intenzivne njege gdje se ljudi kupaju sunderom! ”

Svi smo se smejali.

Nastavili su objašnjavati kako se tuš uvijek koristio kao spremište pa su ga morali očistiti i očistiti.

Lynette i Amber često su me posjećivale tokom dana.

Oko 16 sati došao je redar, odvezao me sa Intenzivne njege i odveo na odjel.

Nakon što su me odvezli do odjeljenja, Lynette i Amber odvezle su me do bolničke kafeterije, a svi smo zajedno večerali i razgovarali o običnim stvarima.

Tog ponedjeljka navečer bih volio spavati, ali na odjelu je bila jedna sestra iz pakla koja je lupala po svim poslužavnicima, krpama i kantama i glasno hodala cijelu noć.

Utrljavala sam u prsa vrlo posebnu ljekovitu kremu i uzimala posebne dodatke prehrani koje inače uzimam svakodnevno . Lynette ih je donijela umjesto mene.

U utorak ujutro je došao redar i odveo me ponovo na rendgen, uzeli su još rendgenskih snimaka grudnog koša, a zatim su me dovezli do kreveta.

Svaki sat, a ponekad i češće odlazio sam u šetnje po hodnicima i dalje duboko dišući i kašljući male količine krvi. Bio sam neovisan i kretao sam se malo sporije od uobičajenog hoda.

Imao sam nekoliko telefonskih poziva i nekoliko posjetilaca. Jedna od tih posjetiteljica bila je i medicinska sestra na intenzivnoj njezi koja je bila prijateljica mojih sestara.

Kad sam bio na odjelu, došla je medicinska sestra koja je radila istraživanje o uzrocima ozljeda u teškim prometnim nesrećama kako bi proizvođači automobila mogli prilagoditi dizajn automobila kako bi smanjili ove ozljede.

Postavljala je mnogo pitanja
Jedno pitanje je bilo "je li bilo što omelo moj vid?"
Moj odgovor je bio "da"
Pitala je "A šta je to bilo?"
Odgovorio sam "Moji kapci!"

Zapisala je to ne shvaćajući da sam se našalio, a onda je podigla pogled prema meni i vidio sam je kako me procjenjuje. Zatim se nasmijala.

Rekao sam tada "prašina zračnih jastuka spriječila me je da vidim gdje da usmjerim auto na sigurno"

Medicinska sestra je takođe bila časa sestra. Pričala je sa mnom o tome kako je neverovatno da sam živ. Dok me je ispitivala, inženjer je procjenjivao moj automobil. Nedelju dana kasnije, kada smo moj prijatelj Michael i ja otišli pogledati auto i uzeti nekoliko stvari iz njega, čovjek koji ga je skladištio upitao je "koliko je ljudi poginulo u njemu?" Michael je rekao da niko ne di e d, a vi tražite na čovjeka koji je preživio. Bio je šokiran i rekao je kako je nevjerovatno da sam živ (ili slične riječi)

U srijedu ujutro grudni hirurg me je posjetio, povukao zavjesu oko mene i odmahivao glavom s jedne strane na drugu govoreći: "Nikada nisam vidio ništa slično ..."

U ovom trenutku sam zaista pomislio, "možda je ovo gore od onoga što sam si dozvolio da shvatim"

Rekao je: "Nisam vjerovao u rendgenske snimke koje sam napravio jučer da sam pozvao vrhunskog torakalnog kirurga iz Melbournea, a on i ja smo budni 24 sata pregledavajući rendgenske snimke od nedjelje navečer i jučer ujutro i složio se s mojom prvobitnom dijagnozom vađenja jednog i pol pluća. On se takođe slaže sa mojom trenutnom dijagnozom, da sada imate dva potpuno nova pluća tinejdžera koji nikada nije pušio "

Rekao sam "imam 43 godine"
Rekao je: "Znam ..."

Bio sam tako uzbuđen ... uspeo sam ...

Pitao sam "šta se sada dešava?"
Odgovorio je: "Možete ići kući"
Pitao sam "koliko brzo?"

On je odgovorio „što je brže moguće. Čujem da radiš tehnike ozdravljenja i da je y ou su također uzimanje dodataka, a to jasno je radi za vas , a vi bi bilo bolje kod kuće. "

Kad je moj lift stigao sat kasnije da me odveze kući, izašao sam iz bolnice vlastitom parom.

U roku od dvije sedmice od nesreće uspio sam udariti u prsa poput Tarzana.
Moja slomljena rebra i fraktura prsne kosti lijepo su zarastali.

Zar ne bi bilo nevjerojatno da svi vjerujemo sebi i idejama i inspiracijama koje skupljamo?

Koliko zaista vjerujemo sebi?

Znam da je tokom godina od 1987. moje uverenje i poverenje koje imam u sebe i za šta sam sposoban, izuzetno poraslo. To je prvenstveno zbog istog posla koji sada dijelim putem www.enjoyinnerpeace.com.au Na ovoj web stranici postoji mnogo stavki koje vam omogućuju da nastavite svoj duhovni rast dok ste kod kuće ili dijeljenjem sa drugim istomišljenicima na istom putovanju.

Ako želite naučiti kako raditi sa svojim duhovnim vodičima poput Ivana ili želite saznati više o tome ko ste, odakle ste došli, gdje idete i zašto ste ovdje, idite na h web stranicu www.enjoyinnerpeace.com.au

Jednom tamo na njegovom mjestu

Prvo pogledajte 20 -minutni video na kartici Naša priča

Drugo, kupite e -knjigu.

Treće možete kupiti studijskog programa Home, koje možete raditi kroz sami, u svojoj kući
Četvrto, upišite se na konsultacije jedan na jedan za profil orijentacije gdje uspostavljate /poboljšavate jasnu dvosmjernu komunikaciju sa svojim duhovnim pomagačima.

Ovisno o tome koliko daleko želite nastaviti svoj duhovni rast, na raspolaganju je preko 600 tečajeva o duhovnosti i mnogim drugim uslugama.

Istražite web stranicu www.enjoyinnerpeace.com.au i ako imate pitanja, samo ih postavite .

Ivan obilazi svijet učeći ljude kako razgovarati sa svojim duhovnim vodičima, vjerovati sebi, pronaći svoju životnu svrhu i imati hrabrosti da je ostvare.

Ako želite da John dođe u vaše područje, kontaktirajte njega ili njegovo osoblje putem web stranice www.enjoyinnerpeace.com.au .

Isto tako, ako ste i tečno govori engleski i postoje greške u translati na iz engleske verzije ovog prevedena verzija, molimo vas da moj ured znanje i ako ste sretni da proverite prevod za nas onda ćemo sretno naprijed verziju Word dokument za da uredite. Hvala vam unaprijed na pomoći 😊